

A jövő a béke emberé

Az ember
múltját tudja,
jelenében
sejti, mi az útja,
jövőjét
várja talán hittel,
anélkül!
S ha messze ível,
nem lát már
célt, reményt, utat,
vergődő
szívvel jövőt kutat.
A Titkot
magáénak kérné.
A jövőd
a béke emberé!

A tegnap
titka ma valóság,
terhe már
ember-húsába vág.
Álmok dőltek
egész' porig romba,
talán eső
helyett hullott bomba.
Ember-kéz
rombolt fenn és lenn.
Átváltozik
a jövő, lesz: jelen,
a remény
is könnyé, vérré.
A jövőd
a béke emberé!

Hogy a múlt
ne kísértsen majd,
ha a jelen
újra ágakat hajt,
rejtse már
virágrügyeket is,
hogy vesszen
mind az átok-tövis.
Hogy a szó
legyen tiszta, igaz,
a tekintet
szívnek szóló vigasz,
a kéz is
mindig segíteni kész,
bár benne
a világot égető vész!

*

Az öröm
legyen bennünk létté!
Mert a jövőd
csak a béke emberé!
- Mj -

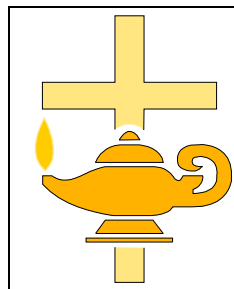

Jeremiás 33, 6.

„Íme, én hozok néki kötést és orvosságot, és meggyógyítom őket, és megmutatom nekik a békesség és hűség kincseit.”

Róma 14, 17.

„Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szent Lélek által való öröm.”

EVANGÉLIUMI PÜNKÖSDI KÖZÖSSÉG
„ELSŐ SZERETET” GYŰLEKEZETE
5741 KÉTEGYHÁZA, Úttörő u. 95.

Lelkipásztor: **Fábián Tamás**
Mobil telefon: 06 70 311-6240
www.elsoszeretet.hu

GYŰLEKEZETI HÍRADÓ 2010. FEBRUÁR HÓ 2. SZÁM

János 14, 27.

„**Békességet hagyok
néktek; az én békességemet adom néktek:
nem úgy adom én néktek,
a mint a világ adja.
Ne nyugtalankodjék a ti
szívetek, se ne féljen!”**

Lukács 10, 30-35.

„Jézus pedig felelvén, monda: Egy ember megy vala alá Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esék, akik azt kifosztván és megsebesítván, elmenének, és ott hagyák félholtan. **T**örténet szerint pedig megy vala alá azon az úton egy pap, aki azt látván, elkerülé. **H**asonlóképen egy Lévíta is, mikor arra a helyre ment, és azt látta, elkerülé. **E**gy samaritánus pedig az úton menvén, odaért, a hol az vala: és mikor azt látta, könyörületeségre indula. **É**s hozzájárulván, bekötözé annak sebeit, olajat és bort töltvén azokba; és azt felhelyezvén az ő tulajdon barmára, vivé a vendégfogadó házhoz, és gondját viselé néki. **M**ásnap pedig elmenőben két pénzt kivévén, adá a gazdának, és monda néki: Viselj gondot reá, és valamit ezen fölül reá költesz, én mikor visszatérek, megadom néked.”